

MRF 2021.333

Miljø- og Fødeklagenævnets afgørelse af 24. november 2021, j.nr. 19/06546

Ophævet og hjemvist påbud efter jordforureningslovens § 41 om oprydning af forurening fra to brud i 2008 på ledning, der leverer marinediesel til skibe i Esbjerg Havn, på ejendomme, der i forvejen var forurenede med olie og benzin, da påbuddet ikke opfyldte de forvaltningsretlige krav til klarhed og bestemthed.

Sagen vedrørte to jordforureninger med marinediesel på ejendom A1 og ejendom A2 ved Esbjerg Havn som følge af to brud i juni 2008 på en delvist nedgravede transportledning, der leverer marinediesel fra V1's anlæg til skibe i Esbjerg Havn. Begge ejendomme var ejet af V2. Ejendom A2 var udlejet til V3, der anvendte en del af ejendommen til tanklager, og arealet havde tidligere været udlejet til V4 og V5, der havde anvendt arealet til oplag af benzin og marinediesel. Ejendom A1 anvendes af V2 til oplag af spildolie og olieforurenede vand. Efter der i juni 2008 blev konstateret de to brud på den nedgravede ledning, hvor V1 vurderede, at der var sket et udslip på 25.000 liter diesel, iværksatte V1 en frivillig forureningsundersøgelse efter aftale med Esbjerg Kommune. Undersøgelserapporten fra november 2008 konkluderede, at der var en betydelig olieforurening i området, men at den kemiske sammensætning af olieforureningen viste, at kun en del stammede fra de to ledningsbrud. Kommunen meddelte herefter i februar 2009 påbud efter jordforureningslovens § 40 til V1 om yderligere undersøgelser, hvilket i august 2010 blev suppleret af varsel om påbud om yderligere undersøgelser og udarbejdelse af forslag til afværgeforanstaltninger. I juli 2011 fremsendte V1 et udvidet projektforslag til kommunen om oprensning af forureningen med fire mulige scenarier. I marts 2013 varslede kommunen påbud om yderligere undersøgelser, hvilket V1 gennemførte, uden at påbud blev meddelt, og i juni 2014 fremsendte V1 forureningsundersøgelserapport til kommunen. Af rapporten fremgik bl.a., at det område, der var forurenede ved de to brud, i forvejen var forurenede, og at oliemængden ved de to ledningsbrud fra 2008 udgjorde en mindre del af den samlede olieforurening af området. Kommunen meddelte i marts 2015, at den vil varsle et påbud om faseopdelt oprensning, og at der var behov for yderligere undersøgelser. I oktober 2015 fremsendte V1 ny rapport, hvoraf bl.a. fremgik, at en afgravning kombineret med in situ oprensning (nedbrydning af forurening på stedet) vil fjerne 90-95 % af forureningen og koste ca. 21 mio. kr. Efter yderligere drøftelser fremsendte V1 i februar 2016 en

rapport, hvor det bl.a. var anført, at den samlede olieforurening i området blev anslået til knap 392 tons olie, hvoraf ca. 10 % kunne henføres til de to ledningsbrud i 2008. Kommunen meddelte herefter i juli 2016 V1, at kommunen agtede at varsle påbud til V1 om oprensning af ejendommene A1 og A2. Efter varsel i januar 2019 meddelte kommunen i juli 2019 påbud til V1 om oprensning af jord og grundvandsforurening på ejendommene A1 og A2 samt ejendommene A6 og A7. V1 blev påbudt "at udføre oprensning af de to konstaterede forureninger og søge genopretning af den hidtidige tilstand", hvilket skulle ske som en kombination af en afgravning, hvor 14.000 kg af olien skulle fjernes, sammen med in situ-løsning, idet V1 skulle fremsende en beskrivelse af oprensningsprojektet til kommunen inden igangsætning med angivelse af omfang af forventet efterladt restforurening. Af påbuddet fremgik endvidere, at oprensningsområdet både skulle omfatte området, hvor de to forureninger ved ledningsbrud var sket (spildområdet), samt spredningen fra spildområderne ind i området med "diffusblandingsforurening", hvor kommunen henviste til en oversigt over spildområde og diffusspildområde i den supplerende forureningsundersøgelse fra 2014. Påbuddet blev påklaget af V1, som bl.a. gjorde gældende, at olieforureningen fra de to ledningsbrud kun udgjorde 15 % af den samlede forurening, at forureningen var sket siden 1940'erne, at kommunen havde udvist retsfortabende passivitet, at forureningen ikke udgjorde en trussel for den eksisterende anvendelse af arealet, at påbuddet var i modstrid med proportionalitetsprincippet, og at påbuddet ikke opfyldte krav til bestemthed. Miljø- og Fødeklagenævnet (formanden) bemærkede indledningsvis med henvisning til § 11, stk. 2, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet om mulighed for at begrænse prøvelsen til de væsentligste spørgsmål, at nævnet begrænsede sin prøvelse til to af indsigelserne, nemlig indsigelse om retsfortabende passivitet og om påbuddets manglende bestemthed. Nævnet afviste med henvisning til bl.a. MAD 2013.3285 Nmk, at påbuddet var ugyldigt som følge af retsfortabende passivitet med den

begrundelse, at kommunen forud for påbud om forureningsoprydning må have tid til at afklare forureningens omfang, og at V1 ikke havde haft grund til at forvente, at der ikke vil blive meddelt påbud om oprydning. Nævnet henviste til, at kommunen, fra forureningsuheldet skete i 2008, havde været i løbende korrespondance med V1 frem til juli 2016, hvor kommunen meddelte V1, at kommunen overvejede at meddele påbud, og at der var tale om omfattende jordforureninger. Derimod gav nævnet V1 medhold i, at påbuddet opfyldte de forvaltningsretlige krav til bestemthed, da dette var nødvendigt for at vurdere påbuddets proportionalitet, og fremhævede i den forbindelse, at det ikke fremgik klart af påbuddet, ”hvor stort et område, der skal oprensnes. Nævnet har i den forbindelse konstateret, at Esbjerg Kommune har påbudt oprensning af spildområderne samt af spredningen ind området meddiffus blandingsforurening jf. bilag 5.1 i rapport fra juni 2014 [...].

Nævnet har omvendt konstateret, at Esbjerg Kommune har lagt et beløb til grund for sin proportionalitetsvurdering på 21 mio., som dog ifølge sagens oplysninger er opgjort på baggrund af et mindre område end det angivne i bilag 5.1 [...]. Der er således uklarhed i forhold til det område, som skal oprensnes, og omkostningerne i den forbindelse. Miljø- og Fødevarerklagenævnet har ligeledes lagt vægt på, at påbuddet mangler en angivelse af, hvilket kriterium der er bestemmende for, hvornår tilstanden er tilfredsstillende, og hvornår oprensningen således kan indstilles. Derudover har nævnet lagt vægt på, at det ikke er angivet, hvor længe en efterfølgende monitoring skal forløbe, ligesom der ikke er taget stilling til, hvad der skal ske, såfremt monitoringen efterfølgende viser, at tilstanden ikke er tilfredsstillende”. Med henvisning hertil blev oprensningspåbuddet ophævet og hjemvist.

Kommentar: Nævnets afvisning af retsfortabende passivitet og ophævelse og hjemvisning pga. manglende bestemthed er helt i overensstemmelse med fast klagenævnspraksis, men er næppe særligt hjælpsom for kommunen eller virksomheden V1, når der sammenholdes med de oplysninger om forureningen, der fremgår af nævnets afgørelse. Afgørelsens oplysninger giver således anledning til flere principielle bemærkninger: For det første er der tale om forurening på fremmed grund omfattet af jordforureningslovens § 44, da ledningen med marinediesel er beliggende på ejendomme, som ikke er ejet af V1, hvilket burde være tydeliggjort af nævnet, der tillige i afgørelsen burde have oplyst om ejerforhold og anvendelse af ejendommene A 6 og A 7. For det andet fremgår det, at de områder, der blev forurenede med marinediesel i 2008, i forvejen var stærkt forurenede, bl.a. fordi der på de fire ejendomme har været oplagret olie og benzin siden 1940'erne. Da denne aktivitet efter sagens oplysninger fortsat pågår, er det nærliggende at antage, at der på ejendommene drives virksomheder, som kræver miljøgodkendelse og er omfattet af kravet om basistilstandsrapport i miljøbeskyttelseslovens § 35 c, hvor den gamle forurening skulle have været afdækket i forbindelse med den seneste miljøgodkendelse (se Pagh: Ansvarssuccession, 2014, s. 71 ff.).

For det tredje giver det anledning til forundring, at klagenævnet i begrundelsen for at afvise retsfortabende passivitet henviser til den tidligere afgørelse i MAD 2013.3285 Nmk, uden i øvrigt at omtale konsekvenserne af netop denne afgørelse, der omhandlede et undersøgelsespåbud til en virksomhed på en ejendom, hvor forureningen var pågået i en periode på 50 år og forvoldt af skiftende forurenere, hvorfor jordforureningslovens § 43 skulle anvendes. Da der efter jordforureningslovens § 44 ikke kan meddeles påbud efter §§ 40 eller 41 for forureninger sket før 1. januar 2001, hvis den pågældende forurener ikke havde rådighed over ejendommen den 10. februar 1999, blev påbud om forureningsundersøgelser i denne sag meddelt under forudsætning af, at regionen gav tilsagn om at betale 80 % af udgiften til undersøgelsespåbuddet. Se hertil Pagh: Tfm 2014.15. Da der i sagen fra Esbjerg Havn ligeledes er tale om, at forureningen fra de to ledningsbrud er blandet sammen med olieforurening fra andre forurenere, burde Miljø- og Fødevarerklagenævnet i afgørelsen tilkendegive, om nævnet finder, at den i MAD 2013.3285 Nmk anførte model for undersøgelsespåbud efter § 40 også kan

anvendes ved påbud om oprydning efter § 41. I forlængelse heraf kan der stilles spørgsmål ved, om der i jordforureningslovens § 41 er hjemmel til at påbyde oprydning af et i forvejen stærkt forurenede område, hvis den øvrige forurening ikke fjernes, da meningen med at påbyde genopretning er at fjerne forurening af hensyn til mennesker og miljø. Det må i den sammenhæng noteres, at klagenævnets tidligere praksis ikke er stringent. I MAD 2014.206 Nmk ophævede klagenævnet kommunens afgørelse om ikke at meddele påbud med bemærkning om, at der manglede oplysninger for at vurdere, om et påbud var i modstrid med proportionalitetsprincippet. I MAD 2013.3274 Nmk fandt nævnet derimod, at påbud efter § 41 kunne meddeles vedrørende disselforurening, selv om der efter oprydning vil være en forurening med motorolie fra en anden forurener. Da problemet med gamle forureninger opstår jævnlige, vil det være nyttigt med en principiel stillingtagen fra nævnet.

*Forløbet i sagen, hvor der efter 14 år fortsat er uklarhed om, hvad der skal ske med en forurening fra 2008, illustrerer på sin egen måde en svaghed ved jordforureningslovens regler om påbud, der betyder, at der kan gå årtier, før en indtrådt forurening fjernes. Dette illustrerer samtidigt forskellen mellem jordforureningslovens § 41 om påbud og reglerne om genopretning af miljøskade efter EU's miljøansvarsdirektiv (2004/35), hvorefter driftsherren (i dette tilfælde ledningsejeren) skal iværksætte oprydning, når forureningen sker, men herefter har krav på at få udgiften godtgjort af myndigheden, hvis der foreligger en af de ansvarsfrihedsgrunde, der er anført i direktivets art. 8. Mens denne umiddelbare handlepligt ikke fremgik af den danske implementeringslovgivning ved den oprindelige danske gennemførelse af miljøansvarsdirektivet i miljøskadeloven (lov 2008/466) og et nyt kapitel 4a i jordforureningsloven (lov 2008/507), er forurenerens umiddelbare handlepligt med mulighed for efterfølgende erstatning fra myndigheden nu gennemført ved lov 2021/126 efter en åbningsskrivelse fra EU-Kommissionen. Se hertil kritisk Stig Andersen (Juristen 2020, s. 178), der mener, at den danske påbudsmodel er bedre og afviser den kritik af den danske implementering, som er anført af bl.a. Pagh: TfM 2015.71. I denne sag forelå der næppe en miljøskade, så reglerne kunne ikke anvendes, men dette burde dog være bemærket af både kommunen og klagenævnet, da miljøskadeloven har forrang for jordforureningsloven. Om miljøskadebegrebet henvises endvidere til Kristensen og Nykvist: **MRF 2021C.1**.*

Selve sagen indeholder herudover et selvstændigt privatretligt aspekt, som dog falder uden for klagenævnets kompetence. Når en forsyningsledning er beliggende på fremmed ejendom, må der være et retsgrundlag for, at ledningsejer på denne måde bruger fremmed ejendom, hvilket normalt vil have karakter af en ledningsservitut, hvor der kan være en selvstændig stillingtagen til, om ledningsejer skal betale for skader på arealejers ejendom.

Ophævelse og hjemvisning i sag om oprensning af jord- og grundvandsforurening i Esbjerg Kommune

19/06546

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter jordforureningslovens § 41, jf. § 77, stk. 1, nr. 1.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Esbjerg Kommunes påbud af 10. juli 2019 om oprensning af jord- og grundvandsforurening på [A1], [A2], [A3] og ved [A4], matrikel [A1], [A6], [A2] og [A7], Esbjerg Bygrunde, 6700 Esbjerg og hjemviser sagen til fornyet behandling i førsteinstansen.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 12 måneder, jf. jordforureningslovens § 87, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Indhold

1. **Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet 3**
2. **Sagens oplysninger. 3**
 - 2.1 Ejendommen/området 3
 - 2.2 Geologiske forhold og vandindvindingsinteresser 3
 - 2.3 Sagens forhistorie. 4
 - 2.4 Den påklagede afgørelse. 14
 - 2.5 Klagens indhold. 17
 - 2.6 Esbjerg Kommunes bemærkninger til klagen. 19
3. **Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse. 21**
 - 3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse. 21

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger 21

3.2.1 Ad 1) retsfortabende passivitet 21

3.2.2 Ad 2) afgørelsens klarhed og bestemthed. 23

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse. 24

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 24. juli 2019 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af påbudsadressaten, der er repræsenteret ved advokat.

Klager har navnlig anført, at

- Esbjerg Kommune er afskåret fra at meddele oprensingspåbud som følge af retsfortabende passivitet,
- påbuddet er meddelt på forkert grundlag, idet der ikke er en væsentlig forøget miljøtrussel, som følge af de to nye spild i 2008, og da påbuddet er uklart ift. oprensingsomfanget.
- den oprensingsmetode, som er beskrevet i påbuddet, er uproportional.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.5.

2. sagens oplysninger

2.1 Ejendommen/området

Sagen drejer sig om to jordforureninger på Esbjerg Havn med marinediesel fra en transportledning, som leverer marinediesel fra [V1]' anlæg (herefter virksomheden) på [A5], til skibe beliggende i Esbjerg Havn. Transportledningen er delvist nedgravet.

Forureningerne er forårsaget af to brud på transportledningen på henholdsvis matrikel [A1] og [A2] Esbjerg Bygrunde, beliggende [A1] og [A2], 6700 Esbjerg. Begge arealer er ejet af [V2].

Brud 1 er sket på matr.nr. [A2] [A2], 6700 Esbjerg. Matriklen er udlejet til en virksomhed og en del af matriklen er fremlejet til [V3], som anvender området til tanklager. Tidligere har arealet været udlejet til [V4] og sidenhen [V5], som begge har anvendt området til oplag af benzin og marinediesel med tilhørende udlevering.

Brud 2 er sket på matr.nr. [A1], [A1]. På ejendommen er der oplag af spildolie og olieforurennet vand.

2.2 Geologiske forhold og vandindvindingsinteresser

Det fremgår af sagens oplysninger, at lokaliteten ligger i ca. kote 3,29 meter DVR 90 på et morænelandskab fra næstsidste istid med overvejende lerbund og hedeslette.

Det primære grundvandsmagasin træffes fra ca. 22 meter under terræn (herefter m.u.t.) med en strømningsretning mod vest/sydvest. Et terrænnært sekundært grundvandsmagasin er truffet fra ca. 2,5 m.u.t. med strømningsretning mod vest/sydvest.

Ejendommen er beliggende i et område uden drikkevandsinteresser.

Den nærmeste overfladerecipient er Vesterhavet, som er beliggende ca. 200 meter sydvest for ejendommene, hvor forureningen er sket.

2.3 Sagens forhistorie

I juni 2008 blev der konstateret to brud på en gasolieledning, som leverer marinediesel fra virksomhedens anlæg på [A5], Esbjerg, til [V5] skibe beliggende i Esbjerg havn. Ved brud 1, 0,5 m.o.t, blev det af virksomheden vurderet, at der var spildt ca. 100.000 l. marinediesel, hvoraf ca. 80.000 l. blev opsamlet via olieudskiller til [V6]. Ved brud 2, 1 m.u.t., blev det af virksomheden vurderet, at der var spildt ca. 25.000 l. marinediesel.

Efter aftale med Esbjerg Kommune igangsatte virksomheden en frivillig forureningsundersøgelse i samarbejde med det rådgivende ingeniørfirma [V7] (herefter [V7]). [V7] udførte den 15. september 2008, den 6. og den 23. oktober 2008, samt 19. november 2008 i alt 25 boringer (B1-B25) på lokaliteten med henblik på at belyse områdets geologi, samt forureningsituationen i jord og terrænnært grundvand. Forureningsundersøgelsen forelå den 28. november 2008.[4]

Det fremgår af undersøgelsesrapporten, at der i boring B1, 3,0 m.u.t. blev påvist indhold af totalkulbrinter på 44.000 mg/kg TS, mens der i boring B2, B4, B5, B7-10, B14, B17, B19-25, 1,5 - 3,0 m.u.t, blev påvist indhold af totalkulbrinter på mellem 150-29.000 mg/kg TS. Kulbrinterne i de forskellige boringer blev kategoriseret som hhv. terpentin/petroleum og delvist nedbrudt gasolie (B1), benzin/terpentin/petroleum og delvist nedbrudt gasolie (B2, 4,5,7,9 og 10), benzin samt nedbrudt gasolie (B8, 19 og 21), benzin/terpentin/petroleum (B20), kraftigt nedbrudt gasolie (B14), benzin/terpentin/petroleum og kraftigt nedbrudt gasolie (B17, 23 og 24), kraftigt nedbrudt gasolie (B25) og motor/smøreolie (B7). [V7] konstaterede jordforurening med indhold af oliekomponenter i 19 ud af 25 boringer, som overskrider Miljøstyrelsens jordkvalitetskriterium på 25 mg/kg TS for benzin, terpentin og petroleum og 100 mg/kg TS for højere kogende kulbrinter (dieselolie, fyringsolie, smøreolie mv.). Undersøgelsen viste desuden, at der var påvist indhold af BTEX-total på mellem 3,6 og 401 mg/kg TS. [5]

I boring B11 (nedstrøms fra brud 1 og 2) blev der udtaget en grundvandsprøve, hvori der blev påvist et indhold af totalkulbrinter på 2000 µg/l og et indhold af benzen på 250 µg/l.

Kulbrinterne blev kategoriseret som benzin/terpentin/petroleum eller lign.

Analyseresultaterne blev desuden sammenholdt med Miljøstyrelsens vandkvalitetskriterium på 9 µg/l for totalindhold af kulbrinter og 1 µg/l for benzen. Ved pejling af de filtersatte boringer, blev der ligeledes konstateret fri fase i boring B1 (0,55 m), B5 (0,16 m) og B7 (0,01 m).

[6]

Det fremgår af rapporten, at [V7] vurderede, at der var konstateret jordforurening med delvist nedbrudt gasolie i stort set alle borer. De højeste koncentrationer var konstateret ved brud 1 og 2. Jordforureningen blev ved undersøgelsen vurderet som afgrænset ved brud 1 og 2 på baggrund af placeringen og indholdet af de udførte borer. [V7] anførte, at der blev konstateret tre forskellige jordforureninger på ejendommen, som bestod af delvist nedbrudt gasolie umiddelbart ved de to brud, diffus blandingsforurening med delvist nedbrudt gasolie og benzin/terpentin/petroleum omkring de to brud, samt anden forurening der ikke kan henføres til de to brud. [V7] anførte desuden, at de konstaterede forureninger, som ikke kunne henføres til de to brud, ikke var blevet afgrænset.[7]

Grundvandsforureningen blev ved undersøgelsen ikke afgrænset. [V7] anførte, at grundvandsforureningen i boring B11 ikke kunne relateres til det konstaterede gasoliespild ved de to brud, idet der blev konstateret indhold af benzin/terpentin/petroleum i grundvandet og ikke nedbrudt gasolie, hvorfor grundvandsforureningen måtte stamme fra et tidligere spild. [8]

[V7] vurderede ved undersøgelsen i 2008, at forureningen ved de to brud kunne udgøre en risiko, såfremt området fremtidigt ændres til følsom arealanvendelse. [V7] vurderede ligeledes, at den konstaterede jordforurening ved de to brud ikke ville udgøre en risiko for drikkevandsinteresser. [V7] anførte dog, at det ikke kunne afvises, at forekomsten af fri fase ville kunne udgøre en risiko for nærmeste recipient, hvorfor der i undersøgelsen blev beskrevet mulige afværgestrategier.

[V7] vurderede, at opgravning af forurenede jord ville fjerne risikoen for nærmeste recipient, men at opgravning ikke ville være muligt, idet dette ville betyde, at en del af anlægget skulle fjernes. [V7] anbefalede derfor at der blev etableret en afværgepumpning/opsamling af fri fase på de to lokaliteter, og at der i en efterfølgende periode blev udført monitoring for at følge afværgeforanstaltningen og for at sikre, at der ikke opstod en udbredelse af fri fase i strømningsretningen. [V7] anbefalede ligeledes, at der blev udtaget vandprøver fra B11 til dokumentation for, at gasolieforureningen ikke blev spredt nedstrøms.

Påbud om supplerende forureningsundersøgelse og projektforslag

Esbjerg Kommune varslede den 12. februar 2009 påbud om supplerende undersøgelser og redegørelser jf. jordforureningslovens § 40. Herefter modtog kommunen den 16. marts 2009 et notat fra [V7] med supplerende oplysninger. Den 14. december 2009 modtog kommunen ligeledes projektforslag indeholdende 4 scenarier til oprensning af forureningen.

Den 3. august 2010 varslede Esbjerg Kommune igen påbud om supplerende redegørelser, som grundlag for beslutning om oprensningspåbud jf. jordforureningslovens § 41, idet de tidligere projektforslag, ifølge kommunen, ikke indeholdte en fuld oprensning eller en risikovurdering baseret på gældende vejledninger fra Miljøstyrelsen. Der blev dog ikke meddelt påbud, idet virksomheden havde anmodet [V7] om at fremskaffe de ønskede supplerende oplysninger.

Den 4. juli 2011 modtog Esbjerg Kommune udvidet projektforslag til oprensning af olieforureningen dateret 1. juli 2011, bilagt [V7]’s projektforslag om oprensningsscenarier af 18. marts 2011. I det udvidede projektforslag blev der beskrevet 4 forskellige oprensningsmetoder hhv. fuld oprensning (dvs. opgravning og in situ oprensning), opgravning, in situ oprensning og opgravning af hotspots. Oversigt over området hvor opgravning og in

situ oprensningen (metode 1) skulle foretages vises i rapporten som figur 3.1 og 3.2 og er vedlagt nærværende afgørelse som bilag 1 På baggrund af Esbjerg Kommunes krav om fuld oprensning, var det [V7]'s vurdering, at metoden med både opgravning og in situ oprensning (metode 1) var mest egnet, idet denne metode blev vurderet til at kunne opnå en oprensningsgrad på 85% for brud 1 og 87% for brud 2. Omkostningerne ved denne metode blev skønnet til samlet 24,8 mio. ekskl. moms.[9] Det fremgik, at det tilhørende monitoringsprogram kostede ca. 210.000 kr. ekskl. moms for første år og de efterfølgende år 80.000 kr. ekskl. moms.[10]

[V7] vurderede desuden, at en indsats, som sikrede, at der ikke forekommer forurening i form af mobil fri fase olie fra de to brud, i kombination med det foreslåede monitoringsprogram, ville være en tilstrækkelig indsats til at imødegå risikoen for påvirkning af vandmiljøet i havnen. Såfremt monitoringsprogrammet kunne dokumentere fravær af fri fase olie i borerne, så ville der ikke ud fra en miljømæssig betragtning være behov for yderligere oprensningsaktiviteter. [11]

Den 26. marts 2013 varslede Esbjerg Kommune endnu et påbud om nærmere undersøgelse og afgrænsning af forureningen på ejendommen med henblik på at belyse omfanget af forureningens spredning, i såvel jord som grundvand, som forventes pågået siden undersøgelsen i 2008, herunder at afgrænse den jordbundne olie og faneudbredelsen, belyse muligheden for tilstedeværelse af mobil fri fase olie, samt belyse hvorvidt situationen er stationær. Kommunen havde i varslet anført, at de havde ladet et rådgiverfirma vurdere det fremsendte fra [V7], hvorefter det var blevet påpeget, at undersøgelsen fra 2008 viste, at spredning fortsat pågik, idet den jordbundne forurening ikke var stabiliseret på undersøgelsestidspunktet. Derudover blev det påpeget, at fri fase olie måtte forventes at eksistere i et væsentlig omfang og have forårsaget en betydelig horisontal spredning af fase på grundvandsspejlet. Ligeledes blev det påpeget, at fanepåvisning kun blev foretaget med én filtersat boring, der ikke var placeret optimalt, at grundvandsgradienten ikke var fastlagt, og at strømningsretningen kun var estimeret, hvorfor spredningshastigheden var ukendt. Det blev desuden påpeget, at spredningen af forureningen var større end [V7] havde anført i undersøgelsen fra 2008, idet afgrænsningen, som var foretaget ud fra analysernes karakteristika af nedbrydningsomfang ("delvist nedbrudt"), ikke var fulgt, da der var flere borer med delvist nedbrudt olie udenfor [V7]'s afgrænsning af forureningen. Endelig blev det påpeget, at de økonomiske estimeringer vedrørende forslaget om in situ oprensning jf. notat af 1. juli 2011, var urealistisk høje.

[V7] gennemførte herefter på vegne af virksomheden en supplerende forureningsundersøgelse på ejendommen. Undersøgelsen blev afrapporteret i [V7]'s rapport dateret juni 2014 og sendt til Esbjerg Kommune den 18. juni 2014.

Det fremgår af rapporten, at der den 20. – 23. januar 2014 blev udført 26 supplerende borer (B101-B127). Alle borer blev filtersatte til 4,5 m.u.t. B101 og B107 blev dog ikke filtersatte, da disse blev udført med det formål at udtage jordprøver i hotspot.[12]

Der blev i jordprøverne påvist koncentrationer af kulbrinter på op til 47.000 mg/kg TS ved brud 1 (B101) og op til 46.000 mg/kg TS ved brud 2 (B110). Ligeledes blev det konstateret, at jordprøverne i overvejende grad indeholdte gasolie. [13]

På baggrund af de analyserede jordprøver blev det vurderet, at jordforureningen ved brud 1 primært kunne konstateres fra terræn til ca. 3.5 m.u.t. Derudover blev det vurderet, at spildområdet skulle udvides til at omfatte B108, og at området med diffus blandingsforurening

skulle udvides på baggrund af det konstaterede olieindhold i B113, B21 og B121. Jordforureningen ved brud 2 blev primært konstateret fra ca. 1,5 m.u.t. og afgrænset ca. 3,5 m.u.t. Det tidligere vurderede spildområde blev vurderet som retvisende, dog med en mindre udvidelse mod nord og syd, ligesom området med diffus blandingsforurening blev vurderet at skulle udvides.[14]

Derudover blev det vurderet, at der generelt i hele området er en blandingsforurening med benzin og gasolie, som ikke kun skyldes spildet i 2008, idet der tidligere har været brud på olieledninger og spild af benzin. Ligeledes blev det vurderet, at jordforureningen var afgrænset mod nærmeste recipient, idet der ikke var påvist jordforurening i borerne tættest på havnekajen. Endelig blev det vurderet, at undersøgelsen fra 2014 viser, at der ikke er sket en væsentlig ændring i den jordforurening, som blev forårsaget af de to brud i 2008.[15]

Derudover fremgår det af rapporten, at der i oktober 2008 blev udtaget én vandprøve fra boring B11. I marts 2009 blev der udtaget 6 vandprøver fra boring B9-11, B17 og B20-21. I forbindelse med den supplerende forureningsundersøgelse blev der i januar 2014 udtaget vandprøver fra alle tidligere borer (bortset fra B11 pga. skævt filter og B24 da denne var fjernet) samt alle nyetablerede borer. I april 2014 blev der udtaget yderligere 10 vandprøver fra udvalgte borer nedstrøms brudstederne.[16]

Vandprøverne fra 2008 og 2009 viste et indhold af kulbrinter på op til 21.000 µg/l (B20), og blev overvejende karakteriseret som benzin/terpentin/petroleum. Enkelte vandprøver (B9-10 og B20) blev konstateret med komponenter som kraftig nedbrudt gasolie.[17]

I vandprøverne fra 2014 blev der påvist et indhold af olie på 35.000 µg/l i boring B115, som af analyselaboratoriet blev karakteriseret som benzin. [V7] vurderede derfor, at B115 ikke kunne relateres til det aktuelle spild af olie, pga. indholdet af benzin og boringens beliggenhed, som var opstrøms spildstederne fra 2008. I de øvrige vandprøver fra 2014 blev der konstateret kulbrinter på op til 15.000 µg/l, hvilket blev konstateret som et koncentrationsfald i forhold til prøverne udtaget i 2008 og 2009. Ligeledes blev det konstateret, at vandprøverne i overvejende grad indeholdte benzin.[18]

Der blev desuden konstateret fri fase olie i grundvandet ved begge spildsteder. Olien blev vurderet til at bestå af en blanding af gasolie og benzin med en benzinandel op til 45%. Ligeledes blev det på baggrund af vandprøverne fra borer tættest på havnekajen vurderet, at forureningsniveauet faldt markant mod havnebassinet, og at dette skyldes, at benzinstofferne nedbrydes i grundvandsmagasinet. [V7] anførte, at grundvandsforureningen med gasolie derfor var afgrænset mod havnebassinet. Endelig blev det vurderet, at grundvandsforureningens udbredelse var stationær, da den ikke havde udviklet sig nævneværdigt siden 2008.[19]

[V7] vurderede endvidere ved undersøgelsen i 2014, at forureningen ved de to brud ikke udgjorde en risiko for daværende arealanvendelse, men at forureningen ville kunne udgøre en risiko, såfremt området ændres til følsom arealanvendelse. [V7] vurderede ligeledes, at området ikke indeholdte grundvandsressourcer som ville kunne trues af forureningen fra de to brud. Endelig blev det, som en følge af effekten af den naturlige nedbrydning vurderet, at grundvandsforureningen ikke indebar en risiko for en uacceptabel påvirkning af havmiljøet.

Varsel om påbud om oprensning af forureningen

Esbjerg Kommune meddelte den 3. marts 2015 virksomheden, at kommunen forventede, at varsle et faseopdelt påbud om oprensning, idet kommunen vurderede, at de supplerende oplysninger gav et informationsniveau, som var tilstrækkeligt til at kunne meddele påbud om oprensning. Det fremgik af breve, at kommunen ikke var enig i alle dele af den supplerende forureningsundersøgelse af juni 2014. I den forbindelse anmodede Esbjerg Kommune virksomheden om en opdatering af [V7]´ udvidet projektforslag til oprensning af olieforureningen dateret 1. juli 2011.

[V7]´ rapport om opdatering af afværgescenarier forelå den 7. oktober 2015. I rapporten blev de 4 afværgescenarier fra 1. juli 2011 opdateret med baggrund i den nuværende viden om forureningsforholdene samt ny tilkommet viden og erfaring siden 2011. Herudover blev der beskrevet løsninger baseret på et Trap & Treat koncept, samt muligheden for afværge baseret på pump & Treat. Metoden med både opgravning og in situ oprensning (metode 1) blev nu vurderet til at kunne opnå en oprensningsgrad på 90–95%, ligesom omkostningerne blev estimeret til ca. 21 mio. kr. ekskl. moms.[20] Det fremgik, ligeledes at det tilhørende monitoringsprogram nu blev estimeret med en omkostning på ca. 50.000 – 100.000 ekskl. moms pr år.[21]

Der opstod efterfølgende uenighed om forureningens art, årsag, omfang, mv. hvilket resulterede i, at der den 7. december 2015 blev afholdt "teknikermøde" mellem parterne, hvor sagens tekniske spørgsmål blev drøftet i et forsøg på at opnå fælles forståelse. Der var dog væsentlig uenighed mellem parternes sagkyndige, og det blev derfor aftalt, at [V7] skulle tilvejebringe yderligere oplysninger samt præcisere nogle tekniske forhold.

Som en opfølgning på teknikermødet den 7. december 2015 fremkom [V7] den 17. februar 2016 med en rapport, som omfattede en beregning af, hvor stor en del af områdets forurening, der stammer fra de to brud, en definition på begrebet diffust blandingsprodukt, og oplysninger om sammensætningen af dén gasolie, som forurenede jord og grundvand i 2008. [22]

Det fremgår af rapporten, at den samlede oliemængde inden for dét område, som i undersøgelsesrapporten fra juni 2014 blev karakteriseret som "diffus blandingsforurening", blev beregnet til at indeholde 391.828 kg. olie. Oliemængden fra olieudslippet i 2008 blev beregnet til at udgøre ca. 38 tons olie, dvs. 10% af den samlede mængde olie i området. [V7] anførte, at oliemængden blev beregnet som vægt af jord (kg) x olieindhold (mg/kg).[23]

[V7] anførte desuden, at begreberne "spildområde" og "diffus blandingsforurening" refererer til jordforureningen i området, hvor spildområde repræsenterer udstrækningen af de aktuelle spild fra 2008, og diffus blandingsområde betegner jordforureningen uden for de to vurderede spildområder. [V7] vurderede, at den diffuse blandingsforurening typisk indeholdte flere forskellige produkttyper ud over gasolie men, at den ikke kunne tilskrives en specifik forureningskilde, hvorfor den ikke refererede til de aktuelle spild i 2008.[24]

Videre fremgår det af rapporten, at der ikke blev foretaget analyse af produktprøver i 2008, hvorfor [V7] ultimo 2015 indleverede en prøve af nutidig gasolie hos [V8], som blev udtaget fra virksomhedens tankanlæg i Esbjerg. Ifølge analyserapport og kromatogram blev der påvist et indhold af "benzin/terpentin/petroleum eller lign.", samt "ikke nedbrudt gasolie eller lign." [V7] anførte, at der var usikkerheder i laboratoriets opgørelse af det procentvise indhold af produktkategorierne i 2014 undersøgelsen. [V7] anførte, at selvom laboratoriet identificerede en del af de lette komponenter i gasolien som "benzin/terpentin/petroleum eller lign.", så

ændrer dette ikke på, at såvel jord- som grundvandsforureningen på stedet er karakteriseret ved indhold af lette olieprodukter (herunder BTEX) i et omfang, som ikke alene kan forklares ved spild af gasolie.[25]

Den 20. juli 2016 sendte Esbjerg Kommune et brev til virksomheden om, at kommunen agtede at varsle et påbud om oprensning af forureningerne ved [A1] og [A2]. I brevet forholdte kommunen sig til [V7] rapport af 17. februar 2016.

Esbjerg Kommune vurderede, at [V7]'s opgørelse af oliemængder var behæftet med fejl og markante usikkerheder. På den baggrund var det fortsat kommunens vurdering, at forureningen fra 2008 udgjorde langt den overvejende del af forureningen i området.

Derudover anførte Esbjerg Kommune, at begrebet "diffus blandingsforurening" stadig fremstod uklart for kommunen og i øvrigt var modstridende med beskrivelsen af analysen af den friske gasolie. Kommunen vurderede, at den friske gasolie svarede overens med de tidligere analyser af jordprøver fra det diffuse forureningsområde, hvorfor kommunen vurderede, at den dominerende forurening i området skyldtes forureningen fra 2008.

Den 18. januar 2019 sendte Esbjerg Kommune et varsel til klager om, at kommunen agtede at meddele et påbud om oprensning af jord og grundvandsforureningen på [A1], [A2], [A3] og ved [A4], matrikel [A1], [A6], [A2] og [A7], Esbjerg Bygrunde.

Virksomheden sendte høringssvar til det varslede påbud den 8. april 2019. I høringssvaret anførte virksomheden, at Esbjerg Kommune var afskåret fra at meddele et oprensningspåbud til klager, som følge af retsfortabende passivitet. Siden modtagelsen af [V7]'s projektforslag og udvidet projektforslag fra hhv. marts og juli 2011 havde kommunen ifølge klager haft tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse om påbud om oprensning.

Virksomheden anførte ligeledes, at Esbjerg Kommunen modtog opdaterede oplysninger i 2014, hvorefter kommunen burde have haft tilstrækkelige oplysninger til at kunne træffe afgørelse om påbud om oprensning. Virksomheden anførte i den forbindelse, at uanset om det blev lagt til grund, at kommunen havde tilstrækkelige oplysninger i 2011 eller i 2014, så ville der under alle omstændigheder være gået meget længere tid end det "korte tidsrum", som kommunen har til at følge op på sin viden om forureningen med et konkret påbud jf. forarbejderne til jordforureningslovens § 41.

Virksomheden anførte desuden, at korrespondancen, som pågik efter 2014, ikke har nogen relevans ift. vurderingen af passivitet, idet der i perioden ikke fremkom væsentlige nye oplysninger, som kommunen manglede for at kunne vurdere, om der var behov for oprensning. Virksomheden anførte samtidig, at selvom perioden for passivitet blev målt fra 2015 eller 2016, så ville der stadig været gået for lang tid.

Videre anførte virksomheden, at der i perioden fra 20. juli 2016 og indtil den 18. januar 2019, et tidsrum på 2 ½ år (30 måneder), ikke havde været nogen henvendelser fra kommunen. Virksomheden anførte, at denne tidsperiode i sig selv er tilstrækkelig til, at der er indtrådt retsfortabende passivitet.

Dernæst anførte virksomheden, at det varslede påbud om oprensning byggede på et forkert grundlag, idet de tekniske rapporter udarbejdet af [V7] viste, at der ikke er en væsentlig forøget trussel for miljøet. Virksomheden fremhævede i den forbindelse følgende:

..

1. Der ses ikke nogen nævneværdig udvikling i jordforureningens koncentrationsniveauer omkring de to brudsteder siden den første undersøgelse i 2008.
2. Oliefureningen fra de to udslip i 2008 udgør kun ca. 15% af den samlede forurening i det berørte område.
3. Da der ved undersøgelsen i 2014 blev udført boringer i et markant større område end tidligere, er der naturligt nok afdækket forurening, som der ikke tidligere har været kendskab til. Dette er imidlertid en "diffus blandingsforurening"[26] bestående både af benzin og gasolie. Det er ikke muligt at afgøre, hvorvidt – endsige i hvilken udstrækning – de omhandlede spild i 2008 har bidraget til denne diffuse blandingsforurening.
4. Der har siden 1940'erne været intensiv drift af olieoplager i området, der følgelig har været udsat for massiv olieforurening gennem årtier.
5. Det må antages, at der ikke forekommer mobil fri fase – og dermed potentiale for ukontrolleret forureningsspredning – ved de to spildsteder.
6. Eventuel trussel mod recipient og arealanvendelse må altovervejende antages at relatere sig til stoffer, som hidrører fra den benzinforurening, som dominerer grundvandsforureningen i området, og som ikke kan relateres til de to omhandlede spild i 2008.
7. Som følge af årtiers drift af olieoplager i området vil det under ingen omstændigheder være muligt at gennemføre oprensning i et omfang, som ikke efterlader restforurening
8. Selv ved en fuldstændig udskiftning af forurenede jord i dette område må der forventes genforurening som følge af indsvivende forurening fra omgivelserne."

Virksomheden anførte i forlængelse heraf, at de to væsentligste årsager til, at der ikke er en forøget trussel for miljøet er, at spildende alene udgør 15% af den samlede forurening i området, hvorfor der ikke er tale om en væsentlig merbelastning. Dernæst, at spildende fra 2008 består af gasolie, som har et lavere indhold af flygtige og vandopløselige stoffer sammenlignet med benzin, som der ifølge de udførte undersøgelser er påvist ikke ubetydelige mængder af i såvel jord som grundvand på lokaliteten.

Herudover anførte virksomheden, at det varslede påbud blev afgivet på grundlag af forkerte og/eller uklare forudsætninger. Som begrundelse herfor anførte virksomheden bl.a., at det af det varslede påbud fremgår, at oprensningen skal svare til metode 1 og omfatte både "spildområdet" og området med "diffus blandingsforurening". Virksomheden anførte hertil, at metode 1, som beskrevet af [V7] ikke omfatter oprensning i hele området med "diffus blandingsforurening" og at en sådan oprensning vil være væsentlig dyrere end 21 mio. kr. som forudsat af Esbjerg Kommune i det varslede påbud.

Virksomheden anførte ligeledes, at det af det varslede påbud fremgår, at Esbjerg Kommune forventer en oprensning til under Miljøstyrelsens jord- og grundvandskriterier, hvilket teknisk ikke kan lade sig gøre. Hertil anførte virksomheden, at der i det varslede påbud lægges op til, at der kan efterlades en restforurening, men at dette ikke er konkretiseret.

Virksomheden anførte videre, at metode 1 (med in situ oprensning), som angivet i rapporterne fra [V7], er en eksperimentel oprensning, hvor erfaringsgrundlaget er beskedent, hvilket betyder at en sådan oprensning på ejendommen er usikker, både ift. effektivitet og økonomi.

Virksomheden anførte på den baggrund, at det må være en forudsætning, at oprensingsmålet fremstår mere klart i påbuddet.

Endelig anførte virksomheden, at det varslede påbud er i strid med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip. Virksomheden anførte indledningsvist, at der ikke er grundlag for at pålægge virksomheden de omfattende og kostbare afværgeforanstaltninger, idet kommunens antagelser om forureningsniveauet og spredning ikke har støtte i de udførte forureningsundersøgelser, og dermed ikke er korrekte. Hertil anførte virksomheden, at det med udgangspunkt i de gennemførte undersøgelser ikke kan fastlægges, om der er pågået eller pågår en spredning af olieforureningen. Det var derimod virksomhedens opfattelse, at forureningen er under naturlig nedbrydning.

Dernæst anførte virksomheden, at det varslede påbud indebærer, at der gennemføres en meget kostbar oprensning af en industrigrund, der i det væsentligste er forurennet som følge af tidligere tiders udslip, for hvilke virksomheden ikke er ansvarlig for. Hertil anførte virksomheden, at en oprensning relateret til de to udslip i 2008, ikke vil reducere den pågældende grunds forurening i et sådant omfang, at grunden kan bruges til andre aktiviteter, som forudsætter et miljø, som ikke er forurennet.

Virksomheden anførte videre, at det ikke alene er udgiften som indgår i afvejningen af proportionalitetsprincippet, men tillige nytteværdien ift. den pågældende lokalitets art, anvendelse og tilstand forud for den aktuelle forurening. Hertil anførte virksomheden, at der i denne sag ikke er tale om en parcelhusgrund, men en industrigrund som anvendes industrielt, og derved er blevet forurennet igennem årtier.

Afslutningsvist anførte virksomheden, at der som følge af proportionalitetsprincippet udelukkende kan være tale om en oprensning af hot spots,^[27] såfremt der er grundlag for at meddele et oprensningspåbud til klager efter jordforureningslovens § 41. Hertil anførte virksomheden, at en oprensning af hot spots ikke kun vil fjerne den forurening som er forårsaget af de to udslip i 2008, men også fjerne den forudgående forurening, som virksomheden ikke er ansvarlig for.

2.4 Den påklagede afgørelse

Esbjerg Kommune har den 10. juli 2019 meddelt påbud om oprensning af jord- og grundvandsforurening på ejendommene matr.nr. [A1], [A6], [A2] og [A7], beliggende [A1], [A2], [A3] og ved [A4], efter jordforureningslovens § 41.

Det fremgår, at påbuddet omfatter den forurening, som stammer fra de to spild i 2008, og at den hidtidige tilstand skal genoprettes. Kommunen har samtidig anført, at forureningen kan være spredt yderligere siden afgrænsningen i 2014.

Esbjerg Kommune har i påbuddet anført, at den påviste forurening i "spildområdet" er domineret af marinediesel stammende fra oliespildet i 2008. Videre har Esbjerg Kommune anført, at der er sket spredning fra spildområdet ind i området med "diffus blandingsforurening", og at denne forurening også er domineret af marinediesel stammende fra oliespildet i 2008. Kommunen har dernæst anført, at den udførte analyse af frisk marinediesel fra virksomhedens anlæg har vist, at sammensætningen fra den friske olie svarer overens med sammensætningen af den olie, som er fundet i de nævnte områder.

Herudover fremgår det af påbuddet, at Esbjerg Kommune har vurderet, at forureningen fortsat vil spredes med strømmingen i det terrænnære grundvand, og gennem længere tid vil være kilde til yderligere spredning af forureningen i jord og grundvand, såfremt der ikke igangsættes en afværgeindsats, som væsentligt kan begrænse kildestyrken fra de to spild i 2008.

Det fremgår endvidere af påbuddet, at Esbjerg Kommune har vurderet, at en fuldstændig oprensning ikke vil være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Kommunen har, på baggrund af [V7] notat om opdatering af afværgescenarier af 7. oktober 2015,[28] derimod vurderet, at metode 1 (afgravning og in situ oprensning) vil fjerne den væsentligste del af forureningen samtidig med, at denne er proportional. Kommunen har som begrundelse herfor anført, at der ved den indledende graveløsning fjernes 14.000 kg, og at in situ oprensningen forventes at kunne oprense 90-95% af restforureningen, hvilket vil efterlade en miljømæssig acceptabel restforurening. Kommunen har samtidig vurderet, at omkostningerne ved metode 1 (ca. 21 mio.) er den billigste metode af de metoder, som [V7] har foreslået, henset til effekten af oprensningen.

På den baggrund har Esbjerg Kommune udstedt følgende påbud om oprensning:

”

At udføre oprensning af de to konstaterede forureninger og søge genopretning af den hidtidige tilstand, jf. nedenstående præcisering. [...].

- At fremsende en beskrivelse af det endelige oprensningsprojekt inden igangsætning. Såfremt der forventes efterladt forurening, skal der redegøres for forventninger om restforureningens tilgængelighed, omfang mv. samt redegøres for et program for eftermonitering.
- At fremsende rapporter, der løbende dokumenterer processens fremdrift ved delresultater mhp. opnåelse af ovenstående oprensningsmål, herunder sikring mod fortsat udvikling af forureningsfanen.

Oprensning og monitering skal dokumenteres med analysering af jorden fra graveflader eller af opborede jordprøver samt relevante grundvandsprøver. Prøvetagningen skal udføres iht. gældende vejledning fra Miljøstyrelsen, og analyserne skal foretages af et akkrediteret laboratorium.

- At foretage en fornøden eftermonitering ved efterladelse af en restforurening, der dokumenterer, at der efter afværgeophør ikke sker ny fanedannelse, der kan true arealanvendelsen og recipienten.”

Esbjerg Kommune har ligeledes anført i påbuddet, at oprensningssområdet skal omfatte både "spildområde" samt spredningen fra spildområderne ind i området med "diffus blandingsforurening", og henviser i den forbindelse til oversigt over spildområde og diffus spildområde jf. bilag 5.1 i [V7]'s supplerende forureningsundersøgelse fra juni 2014. Oversigten er vedlagt nærværende afgørelse som bilag 2.

Esbjerg Kommune har ligeledes anført, at der er metodefrihed til valg af oprensningss metode, under hensyn til kommunens godkendelse af en efterladt restforurening.

Herudover har Esbjerg Kommune henvist til, at forureningens sammensætning og udstrækning vertikalt og horisontalt er beskrevet med baggrund i de undersøgelser, som er afrapporteret af [V7] i hhv. 2008 og 2014.

Virksomheden afgav den 8. april 2019 høringssvar i forbindelse med Esbjerg Kommunes varslede påbud om oprensning (jf. overfor i afsnit 2.3). Dele af høringssvaret er gengivet i det påklagede påbud med kommunens bemærkninger hertil.

I forhold til retsfortabende passivitet har Esbjerg kommune anført, at der ved en konkret vurdering af passivitet ikke kun lægges vægt på tidsfaktoren, men også om det har givet adressaten en berettiget forventning om, at der ikke vil blive meddelt påbud, ligesom der ved vurderingen skal lægges vægt på hensynet til miljøet. Kommunen har videre anført, at den lange sagsbehandlingstid bl.a. skyldes uenigheder omkring tolkningen af analyseresultater og dermed forureningens sammensætning og udbredelse. Derudover har kommunen anført, at det flere gange i sagsforløbet er oplyst, at der vil blive meddelt oprensningss påbud.

Esbjerg kommune har dernæst afvist, at påbuddet bygger på forkerte og uklare forudsætninger og har kommenteret på virksomhedens argumenter herom ved i det væsentligste at henvise til afsnittet om "beskrivelse af forureningen i flg. undersøgelsesrapport mv." under den miljøtekniske redegørelse i det meddelte påbud, hvori kommunens vurdering af forureningen fremgår. Herudover har kommunen anført, at der ikke kræves en oprensning til under Miljøstyrelsens jord- og grundvandskriterier.

Vedrørende proportionalitetsprincippet har Esbjerg Kommune anført, at en eksisterende forurening ikke medfører, at der ikke kan meddeles et påbud vedrørende en ny forurening, uanset om der fjernes noget af den allerede eksisterende forurening ved oprensningen af den nye forurening.[29] Ligeledes har kommunen anført, at oprensningss metode 1 er foreslået af [V7], som også har estimeret omkostningen. Kommunen har hertil anført, at det er kommunens opfattelse, at omkostningen kan reduceres ved en supplerende anvendelse af biologisk nedbrydning, som er bedre og billigere i de områder hvor koncentrationen er mindre kraftig. Hvorimod anvendelsen af surfactanter (in situ oprensning) har bedst effekt ved en meget kraftig koncentration og ved residual mætning. På den baggrund har kommunen vurderet at det meddelte påbud overholder det forvaltningsmæssige proportionalitetsprincip.

2.5 Klagens indhold

Klager har den 24. juli 2019 sendt klage over det meddelte påbud af 10. juli 2019, som i det væsentligste svarer til klagers høringssvar af 8. april 2019 (som gengivet ovenfor i afsnit 2.3). Klager har den 1. november 2019 sendt supplerende bemærkninger.

Klager har anført, at Esbjerg Kommune er afskåret fra at meddele oprensingspåbud, som følge af retsfortabende passivitet. Klager har hertil anført, at kommunen siden 2011 har haft de nødvendige oplysninger til at meddele påbud. Selv hvis man lægger til grund, at Esbjerg Kommune først i 2014 havde alle relevante oplysninger, er der gået mere end 11 år fra forureningens konstatering i 2008 og meddelelse af påbuddet i 2019.

Klager har bemærket, at uenigheden vedrørende tolkning af analyseresultater ikke kan tillægges nogen betydning ved vurderingen af tidsfaktoren. Klager har i den forbindelse fremhævet, at der ikke er fremkommet nye væsentlige oplysninger siden 2014, at udvekslingen af synspunkter stoppede i 2016, og at kommunen har forholdt sig passiv fra juli 2016 til januar 2018.

Klager har ligeledes bemærket, at kommunen ikke kan omgå retsreglerne om passivitet ved blot at nævne igennem årene, at de påtænker at meddele et påbud. Hertil har klager anført, at tidsrummet mellem juli 2016 og januar 2018 (30 mdr.) i sig selv indebærer, at der er indtrådt passivitet.

Klager har desuden anført, at hensynet til miljøet heller ikke kan begrunde, at der skal meddeles påbud. Ejendommene var allerede forurenede af mange årtiers udledning og spild af diverse olieprodukter, herunder benzin inden spildende i 2008. Klager har i den sammenhæng anført, at oliespildet i 2008 derfor ikke har nogen reel indflydelse på ejendommenes miljømæssige status og anvendelsesmuligheder.

Klager har endvidere anført, at påbuddet hviler på en række tekniske og faktuelle forudsætninger, som er forkerte. Klager har indledningsvist anført, at årsagen til, at der er relativt mange lette komponenter i den olie, som findes i jorden, er, at der gennem årene har været spildt en del benzin, som har et højere indhold af lette og meget vandopløselige produkter. Hertil har klager anført, at Esbjerg Kommune har indtaget et standpunkt om, at lette komponenter også findes i marinediesel, idet kommunen støtter sig til den ikke-akkrediterede, supplerende vurdering afgivet af et laboratorium på baggrund af en kemisk analyse, som sent i forløbet blev udført på foranledning af klager. Klager har i den sammenhæng anført, at kommunen fejlagtigt har tolket disse resultater, som værende dokumentation for, at marinediesel har et større indhold af lette, vandopløselige komponenter i forhold til almindelig gasolie. Klager har hertil anført, at der ikke foreligger dokumentation for, at marinediesel har en sammensætning, som afviger fra anden let gasolie.

I forhold til risikoen for spredning til havnebassinet har klager anført, at der blev etableret boringer tættere ved havnebassinet i forbindelse med undersøgelsen i 2014, således der kunne udtages vandprøver med henblik på at gennemføre en konkret overvågning af spredningen. Hertil har klager anført, at der ikke er blevet gennemført en overvågningsindsats, idet kommunen ikke ville stille sig tilfreds hermed. Klager har anført, at Esbjerg Kommune i stedet har baseret deres vurdering af spredningen på en beregning foretaget i Miljøstyrelsens JAGG-program, som ifølge klager er for konservativ.

Herudover har klager anført, at der i et vist omfang er fri fase på spildstedet, men at det ikke har nogen betydning for andre dele af grunden, de omkringliggende arealer eller havnebassinet, idet den fri fase ikke er mobil. I den sammenhæng har klager henvist til, at [V7] ved undersøgelsen i 2014 fandt fri fase i boring B1 og B5 i lagtykkelser op til henholdsvis 39 cm og 18 cm og at de to boringer er centralt beliggende i de to spildområder omkring henholdsvis brudsted 2 og brudsted 1, men at der ikke er set spredning af den fri fase til de

omkringliggende boringer. Herudover blev der fundet ca. 1 cm fri fase i to andre boringer (B7 og B19), som [V7] vurderede ikke havde nogen relation til de to brud i 2008. Klager har anført, at det er fremhævet i [V7]’s undersøgelse fra 2014, at man på den baggrund ikke kan betegne den fri fase som værende mobil.

Vedrørende oprensningemetoden har klager indledningsvist anført, at Esbjerg Kommunes bemærkning i det meddelte påbud om, at der ikke forventes en fuldstændig udskiftning af jorden skyldes, at kommunen forventer, at jorden skylles igennem med surfactanter. Til kommunens bemærkninger om, at oprensningemetodens omkostninger på ca. 21. mio. kr. kan reduceres med supplerende biologisk nedbrydning, har klager anført, at kommunen ikke har angivet hvilken konkret løsning kommunen har i tankerne. Hertil har klager anført, at kommunen næppe mener en biologisk nedbrydning over tid, idet der kan gå mere end 100 år, før man opnår olieniveauer i nærheden af jordkvalitetskriterierne. Videre har klager anført, at kommunen nok heller ikke vil acceptere en beskeden stimulering af den biologiske nedbrydning, hvorved der tilføres næringssalte og eventuel ilt til jord og grundvand. En sådan metode vil kunne nedsætte udgiften, men giver samtidig en usikker oprensningstid, som formentlig vil kunne strække sig over årtier, ligesom oprensningniveauet ikke kan forudsiges. Endelig har klager anført, at en mere aggressiv form for biologisk nedbrydning hvor denne stimuleres aktivt ved at injicere aktivt kul i jorden (firmaet [V9]’s løsning ”BOS200”). En sådan løsning vil indebære omkostninger på 36 mio. kr. for en kildeoprensning og 145 mio.kr. for en totaloprensning, samt en tidshorisont på op til 10 år.

Afslutningsvist har klager anført, at kommunen ikke har fremlagt dokumentation for, at [V7]’s beregning af, at forureningen kun udgør 15 % af den samlede forurening på ejendommen, skulle være forkert eller at udslippets andel skulle udgøre en væsentlig større andel.

Vedrørende forholdet om proportionalitet har klager anført, at omkostningerne ved at gennemføre den påbudte oprensning er i strid med proportionalitetsprincippet, idet en omkostning på 21 mio. (eller mere) ikke står mål med den merforurening som oliespildet i 2008 antages at have tilført de i forvejen kraftig forurenede ejendomme, eller nytteværdien af en sådan oprensning. Hertil har klager anført, at Esbjerg Kommune selv har oplyst, at de ikke har kendskab til andre forureningsager, hvor et påbud vil resultere i udgifter på 21 mio. kr., hvorfor klager mener, at der er tale om et principielt spørgsmål, som også har betydning for fremtidige spørgsmål om proportionalitet. På den baggrund har klager anført, at der bør være tilbageholdenhed med at give kommunen medhold i et påbud, som medfører så økonomiske konsekvenser for påbudsadressaten, særlig henset til, at ejendommene i forvejen var kraftigt forurenede.

2.6 Esbjerg Kommunes bemærkninger til klagen

Esbjerg Kommune har den 22. august sendt bemærkninger til klagen, hvori kommunen henviser til sine bemærkninger i forbindelse med høringen af det meddelte påbud.

Esbjerg Kommune har ligeledes anført, at der med klagen ikke er kommet nye væsentlige oplysninger, som kommunen ikke allerede har behandlet i det meddelte påbud.

Den 25. november 2019 har Esbjerg Kommune sendt supplerende bemærkninger til klagers supplerende bemærkninger af 1. november 2019.

I forhold til retsfortabende passivitet har Esbjerg Kommune anført, at den lange sagsbehandlingstid ikke er usædvanlig i større og komplekse jordforureningsager, og at den medgåede tid ikke har givet klager en berettiget forventning om, at kommunen ikke ville meddele påbud, da sagen igennem hele perioden har været i gang, hvilket har været kendeligt for klager. Kommunen har videre anført, at hensynet til beskyttelsesinteressen i forhold til den skade der måtte indtræde, såfremt der statueres retsfortabende passivitet, vejer så tungt, at der ikke er indtrådt retsfortabende passivitet i den konkrete sag. Kommunen har i den forbindelse henvist til NMK-31-00910 af 16. juni 2014.

Esbjerg Kommune har dernæst anført, at det meddelte påbud er proportionalt, på trods af, at omkostningerne ved at gennemføre det meddelte påbud, vil gøre sagen til en af de dyreste oprensninger baseret på et påbud efter jordforureningsloven. Som begrundelse herfor har kommunen anført, at der ved Miljø- og Fødevarerklagenævnet er en entydig praksis for, at fortolke jordforureningsloven ud fra et genopretningsprincip, som kun undtagelsesvist kan fraviges. Kommunen har dertil anført, at det meddelte påbud ikke er uproportionalt henset til, at der i den aktuelle sag er spildt 38.000 kg olie, hvilket skal ses i sammenhæng med nævnsafgørelser, hvorefter det ikke er vurderet uproportionalt at bruge flere mio. kr. på at oprense få hundrede liter olie. Kommunen har endvidere anført, at nævnet i andre sager har truffet afgørelse om, at andre forureninger i det forurenede område, ikke i sig selv medfører, at et påbud bliver uproportional. Herom har kommunen henvist til NMK-11-00109 af 15. juli 2004 og NMK-11-00176 af 12. juli 2017.

Vedrørende klagers bemærkning om, at Esbjerg Kommune fejltolker analyseresultaterne af marinediesel har kommunen anført, at bilag 5.1 (se vedlagte bilag 2 i [V7] rapport fra 2014 viser, at analyserne af jordprøver fra blandingsområdet har en sammensætning der stort set svarer til den senere analyse af frisk marinediesel, og at koncentrationen aftager med stigende afstand fra det markerede spildområde. Kommunen har anført, at den spildte marinediesel er karakteriseret ved analyse af en nutidig olieprøve (analyseret primo 2016), som er udtaget af [V7] med henblik på at opnå et sammenligningsgrundlag med den spildte olie fra 2008.

Esbjerg Kommune har videre anført, at laboratoriet har karakteriseret den nutidige olie med en sammensætning som almindelig gasolie, og med et indhold af benzin/terpentin/petroleum eller lignende, hvilket tyder på et større indhold af lettere kulbrinter i forhold til almindelig gasolie.

Herudover har Esbjerg kommune anført, at [V7] i sit notat af 17. februar 2016 ligeledes har beskrevet analysen af den nutidige olie, som svarende til sædvanlig gasolie med et indhold af benzin/terpentin/petroleum eller lignende, hvilket er lettere komponenter. Videre har kommunen anført, at [V7] samtidig i notatet medgiver, at laboratoriet har identificeret en del af de lette komponenter beskrevet i [V7] rapport fra 2014, som benzin/terpentin/petroleum eller lignende. Dette svarer ifølge kommunen til analysen af den friske marinediesel. Kommunen har endelig anført, at der ikke findes analyser af normal dieselolie med et indhold karakteriseret som benzin/terpentin/petroleum eller lignende, hvorfor det kan udledes, at der er et større indhold af lettere komponenter i marinediesel i forhold til normal dieselolie.

I forhold til klagers bemærkning om, at der ikke blev gennemført en overvågning af forureningens spredning fordi Esbjerg Kommune ikke ville stille sig tilfreds hermed, og at vurderingen af spredningen i stedet blev baseret på Miljøstyrelsens JAGG-program, har kommunen indledningsvist anført, at JAGG-programmet er Miljøstyrelsens officielle værktøj til vurdering af spredning. Dernæst har kommunen anført, at det er kommunen som har ønsket etablering af flere nedstrøms borer, netop for at vurdere den faktiske fanedannelse, og at

[V7] to gange har udtaget vandprøver herfra, som viste en stigende koncentration af lettere kulbrinter, som tegn på en fanespredning. Klager har ikke været forhindret i at udføre flere monitoringer.

Videre har Esbjerg Kommune præciseret, at kommunen ved det foreslåede afværgeprojekt forventer en kombineret graveløsning i umættet zone og en in situ løsning i mættet zone, men ikke forventer en fuldstændig udskiftning af jorden. I forhold til oprensningemetoden med surfactanter (in situ) har kommunen anført, at klager selv fremlagde forslaget i 2015 og har ikke før fremsat bekymringer ved metodens anvendelse på lokaliteten ved Esbjerg Havn, ligesom der har været rig mulighed for at komme med ændringsforslag.

Dernæst har Esbjerg Kommune anført, at kommunes forslag om at udgiften til oprensning kan reduceres ved anvendelse af biologiske metoder, var ment som et godt råd baseret på et kendskab til allerede gennemførte oprensninger af omfattende forureninger med dieselolie. Hertil har kommunen anført, at kommunen ikke har anført en konkret løsningsmetode, idet der er metodefrihed. Kommunen har dog bemærket, at der ikke menes en "ikke-stimuleret nedbrydning" eller "beskeden stimulering".

Endelig har Esbjerg Kommune anført, at [V7] beregning af, at oliespildet fra 2008 udelukkende udgør 15% af den samlede forurening i området, er urealistisk, og at kommunen også gjorde klager opmærksom på dette i brev af 20. juli 2016. Hertil har kommunen anført, at der ligeledes er uklarhed omkring beregningen, idet [V7] tidligere har anført, at forureningen fra 2008 udgør 10%.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Det følger endvidere af § 11, stk. 2, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse til de væsentligste forhold.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har i denne klagesag fundet anledning til at behandle følgende forhold:

1. Retsfortabende passivitet,
2. Afgørelsens klarhed og bestemthed

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har ikke taget stilling til sagens øvrige klagepunkter, jf. herved § 11 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

3.2 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

3.2.1 Ad 1) retsfortabende passivitet

Efter almindelige forvaltningsretlige regler gælder det, at miljømyndigheder som følge af passivitetsbetragtninger eller indrettelsessynspunkter kan miste muligheden for at udstede et påbud.^[30] Det er i praksis antaget, at en myndighed, der har fået kendskab til en forurening, er forpligtet til at meddele påbud inden for rimelig tid. Manglende reaktion kan således føre til, at påbudsmyndigheden mister muligheden for at meddele påbud efter jordforureningsloven i anledning af en konstateret jordforurening. Hvad der forstås ved rimelig tid vil bero på en konkret vurdering.

Afgørende er dog ikke alene den forløbne tid i forhold til hvornår myndigheden har fået kendskab til den konstaterede forurening. Myndigheden skal have haft mulighed for, hvor dette ikke umiddelbart er klart at undersøge, hvorfra forureningen stammer, dvs. hvem der er forurener, og om der er behov for nærmere undersøgelser eller oprydninger. Sådanne undersøgelser og vurderinger må indpasses i myndighedernes øvrige ressourceanvendelse.^[31] Ved vurderingen af, om påbudsadgangen må anses for bortfaldet, må der foruden den forløbne tid, samtidig lægges en vis vægt på, om adressaten har indrettet sig i tillid til, at der ikke vil blive meddelt påbud. Hvilken vægt dette forhold skal tillægges, afhænger blandt andet af karakteren af forureningen, samt en afvejning af den almene interesse i oprensning, overfor hensynet til påbudsadressaten.^[32]

Er der derimod tale om en forurening, hvor behovet for foranstaltninger er klarlagt, og navnlig at en mulig påbudsadressat har været inddraget i sagen, tilsiger hensynet til påbudsadressaten, at sagen inden for et forholdsvis kortere tidsrum skal følges op af et påbud.^[33]

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at der ikke er grundlag for at statuere, at der fra myndighedens side er udvist en passivitet, der kan begrunde, at myndigheden er afskåret fra at meddele påbud.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har lagt vægt på, at Esbjerg Kommune og klager løbende har haft en betydelig korrespondance om sagen i perioden fra oliespildet blev konstateret i 2008 og indtil 20. juli 2016, hvor kommunen sendte varsel om oprensningspåbud. Nævnet har ligeledes lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger i sagen, som støtter, at sagsforløbet har medført, at der skulle være opstået en berettiget forventning hos klager om, at kommunen ville undlade at meddele oprensningspåbud, og at klager som følge heraf har kunnet indrette sig i tillid til, at der ikke ville blive meddelt påbud. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klager gentagende gange, og senest den 20. juli 2016, blev orienteret om, at kommunen var i gang med at vurdere muligheden for at meddele påbud om undersøgelse og/eller oprensning af forureningen hidrørende fra spildende i 2008. Endelig har nævnet lagt vægt på, at der er tale om to ganske omfattende jordforureninger, hvor der er efterladt ca. 45.000 liter marinediesel.

3.2.2 Ad 2) afgørelsens klarhed og bestemthed

Efter jordforureningslovens § 41 kan miljømyndigheden meddele forureneren påbud om at fjerne en konstateret forurening og genoprette den hidtidige tilstand.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker, at det følger af almindelige forvaltningsretlige regler, at der gælder et krav om klarhed og bestemthed for forvaltningsaktens indhold og særligt i forhold til den del af forvaltningsakten, som beskriver retsvirkningerne, fordi

adressaten klart og utvetydigt skal vide, hvad den afgørelse, adressaten skal rette sig efter går ud på.

Miljø og Fødevarerklagenævnet bemærker, at et påbud skal være udformet, så der er gjort præcist, udtømmende og definitivt op med påbudsadressatens pligter. Desuden er det disse pligter, der er genstand for den proportionalitetsvurdering, der samtidig skal være foretaget. Påbuddet skal kunne opfyldes umiddelbart efter de anvisninger, der er angivet, og inden for en på forhånd fastsat frist.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at Esbjerg Kommunes påbud om oprensning ikke opfylder de almindelige forvaltningsretlige krav til afgørelsens klarhed og bestemtthed, hvilket er en væsentlig mangel ved afgørelsen.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har lagt vægt på, at det ikke fremstår klart i påbuddet, hvor stort et område, der skal oprenses. Nævnet har i den forbindelse konstateret, at Esbjerg Kommune har påbudt oprensning af spildområderne samt af spredningen ind området med diffus blandingsforurening jf. bilag 5.1 i [V7]rapport fra juni 2014 jf. bilag 2.[34] Nævnet har omvendt konstateret, at Esbjerg Kommune har lagt et beløb til grund for sin proportionalitetsvurdering på 21 mio., som dog ifølge sagens oplysninger er opgjort på baggrund af et mindre område end det angivne i bilag 5.1 jf. figur 3.1 og figur 3.2 jf. bilag 1. [35] Der er således uklarhed i forhold til det område, som skal oprenses, og omkostningerne i den forbindelse.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har ligeledes lagt vægt på, at påbuddet mangler en angivelse af, hvilket kriterium der er bestemmende for, hvornår tilstanden er tilfredsstillende, og hvornår oprensningen således kan indstilles. Derudover har nævnet lagt vægt på, at det ikke er angivet, hvor længe en efterfølgende monitorering skal forløbe, ligesom der ikke er taget stilling til, hvad der skal ske, såfremt monitoreringen efterfølgende viser, at tilstanden ikke er tilfredsstillende.

3.3 Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophæver Esbjerg Kommunes påbud af 10. juli 2019 om oprensning af jord- og grundvandsforurening på [A1], [A2], [A3] og ved [A4], matrikel [A1], [A6], [A2] og [A7], Esbjerg Bygrunde, 6700 Esbjerg og hjemviser sagen til fornyet behandling i førsteinstansen.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 282 af 27. marts 2017 om forurenede jord.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevarerklagenævnet mv.

[4] Jf. forureningsundersøgelse Esbjerg Havnedepot, udarbejdet af [V7], dateret november 2008, afsnit 6.1.

[5] Jf. forureningsundersøgelse Esbjerg Havnedepot, udarbejdet af [V7], dateret november 2008, afsnit 6.2 og 6.4, herunder tabel 6.3 og 6.4., samt afsnit 6.4.3.

[6] Jf. forureningsundersøgelse Esbjerg Havnedepot, udarbejdet af [V7], dateret november 2008, afsnit 6.3 herunder tabel 6.5., samt afsnit 6.4.2 og 6.4.3.

[7] Jf. forureningsundersøgelse Esbjerg Havnedepot, udarbejdet af [V7], dateret november 2008, afsnit 6.4.3.

[8] Jf. forureningsundersøgelse Esbjerg Havnedepot, udarbejdet af [V7], dateret november 2008, afsnit 6.4.3.

[9] Jf. [V7]'s notat om udvidet projektforslag til oprensning efter oliespild på [A1] og [A2], Esbjerg, afsnit 3 og 8.

[10] Jf. [V7]'s notat om udvidet projektforslag til oprensning efter oliespild på [A1] og [A2], Esbjerg, afsnit 6.

[11] Jf. [V7]'s notat om udvidet projektforslag til oprensning efter oliespild på [A1] og [A2], Esbjerg, afsnit 6.

[12] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 4.2.

[13] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 4.2., her under tabel 4.3.

[14] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 5.1.

[15] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 5.3.

[16] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 4.6.

[17] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 4.6., her under tabel 6.6.

[18] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 4.6., herunder tabel 6.6.

[19] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 5.6, 6.2 og 7.

[20] Jf. [V7]'s rapport om opdatering af afværgescenarier af 7. oktober 2015, afsnit 4.4.

[21] Jf. [V7]'s rapport om opdatering af afværgescenarier af 7. oktober 2015, afsnit 4.7.

[22] Jf. Rapport af 17. februar 2016 vedrørende opfølgning på teknikermøde den 7. december 2015, [A1] og [A2], Esbjerg, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 1.

[23] Jf. Rapport af 17. februar 2016 vedrørende opfølgning på teknikermøde den 7. december 2015, [A1] og [A2], Esbjerg, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 2.

[24] Jf. Rapport af 17. februar 2016 vedrørende opfølgning på teknikermøde den 7. december 2015, [A1] og [A2], Esbjerg, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 3.

[25] Jf. Rapport af 17. februar 2016 vedrørende opfølgning på teknikermøde den 7. december 2015, [A1] og [A2], Esbjerg, udarbejdet af [V7] for klager, afsnit 4 og 6.

[26] Virksomheden henviser til skrivelse af 22. februar 2016, hvori virksomheden har anført at begrebet "diffus blandingsforurening" i tidligere rapporter ikke refererer til de aktuelle spild i 2008.

[27] Jf. [V7]'s rapport om opdatering af afværgescenarier, af 7. oktober 2015.

[28] Jf. Rapport om opdatering af afværgescenarier, Oliespild Esbjerg Havn af 7. oktober 2015, udarbejdet af [V7] for klager.

[29] Jf. NMK-11-00117 af 30. juni 2014 og NMK-11-00176 af 12. juli 2017.

[30] Jf. lovbemærkningerne til § 41 i forslag L183 af 10. februar 1999 til lov om forurennet jord.

[31] Jf. lovbemærkningerne til § 41 i forslag L183 af 10. februar 1999 til Lov om forurennet jord.

[32] Se bl.a. Natur- og Miljøklagenævnets afgørelser i sag NMK-11-00145 og NMK-11-00165

[33] Se bl.a. Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse i sag NMK-11-00039.

[34] Jf. Rapport af juni 2014 om supplerende forureningsundersøgelse med opdateret risikovurdering, udarbejdet af [V7] for klager

[35] Jf. Rapport af 7. oktober 2015 om opdatering af afværgescenarier, jf. [V7] udvidet projektforslag til oprensning efter oliespild af 1. juli 2011.

Sag:

19/06546

Dato:

24. november 2021.

Emner:

Jordforureningslo...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>)